

Arrest

nr. 108 265 van 14 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Buthaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2013 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering van 1 augustus 2013, aan verzoeker ter kennis gebracht op 5 augustus 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 augustus 2013 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. GOVAERTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Uiteenzetting van feiten

Verzoeker verklaart van Buthaanse nationaliteit te zijn.

Op 29 september 2006 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Op 7 februari 2007 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 23 augustus 2012 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 9 januari 2013 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 100.645 van 9 april 2013 verwierp de Raad het beroep van verzoeker.

Eveneens op 9 april 2013 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker genomen.

Op 20 november 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 29 september 2010 ongegrond verklaard.

Op 1 mei 2013 diende verzoeker een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 14 mei 2013 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Dit beroep is nog hangende.

Op 1 augustus 2013 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering genomen. Deze beslissing werd op 5 augustus 2013 aan verzoeker ter kennis gebracht. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat, in zoverre het de bedoeling zou zijn van verzoeker om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten, overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Ontvankelijkheid

Verweerder meent dat verzoeker het rechtens vereiste belang ontbeert daar er *in casu* sprake is van een gebonden bevoegdheid, alsook omdat er sprake is van een herhaald bevel.

De Raad betwist niet dat verweerder *in casu* kan stellen dat ingevolge artikel 7 van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gegeven wanneer wordt vastgesteld dat verzoeker valt onder de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Evenmin betwist de Raad dat er in casu sprake is van een herhaald bevel. Evenwel dient te worden aangestipt dat de Raad verweerder er al meermaals op gewezen heeft dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken

de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cfr. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In casu wordt in het verzoekschrift de schending opgeworpen van de artikelen 3 EVRM.

De ontvankelijkheid van het ingesteld beroep hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing met artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker verwijst naar de situatie in Buthan in het algemeen en wegens zijn persoonlijke problemen met de politie. Verzoeker stelt dat het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM ruimer is dan dat waarop de asielinstanties zich baseren.

In casu blijkt dat verzoeker reeds twee maal een asielaanvraag heeft ingediend en dat hem reeds twee maal de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat ernstige schade bestaat uit a) doodstraf of executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoekende partij in haar land van herkomst of c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Vermits deze bepaling de bewoordingen van het door verzoeker opgeworpen artikel 3 van het EVRM herneemt, werd reeds geoordeeld dat verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM niet heeft aangetoond. Verzoeker kan wel worden gevolgd waar hij stelt dat het toepassingsveld van artikel 3 van het EVRM ruimer kan zijn dan de toepassing gemaakt bij een asielaanvraag, maar dan is het wel aan hem om te tonen welke andere elementen hij zou kunnen aanbrengen die een ruimere toepassing van artikel 3 van het EVRM verantwoorden. *In casu* blijft verzoeker in gebreke om zulks aan te tonen. De summiere elementen die hij in zijn verzoekschrift aanbrengt zijn niets meer dan een zeer beknopte herhaling van zijn asielmotieven.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker ook nog een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert om reden dat hij zal gescheiden worden van zijn partner en zijn kind, wijst de Raad er op dat hij zulks geenszins aantoont. Zijn partner en zijn kind worden eveneens gerepatriëerd. Ook zij beschikken niet over een verblijfsrecht in België. Ter terechtzitting verklaart verweerder dat er geprobeerd zal worden om verzoeker samen met zijn partner en kind te repatriëren. Zulks blijkt ook uit een stuk van het administratief dossier (verslag interview d.d. vrijdag 21.10.2011 - Nepalese delegatie). In dit stuk staat *“Moest de procedure van de vrouw negatief zijn, zal er gevraagd worden of betrokkene samen met vrouw en kind terug naar Nepal mag”*.

In zoverre verzoeker voorhoudt dat hij naar Buthan zal worden teruggestuurd en zijn partner en kind naar Nepal, blijkt zulks niet uit de stukken van het administratief dossier. Hierbij dient ook aangestipt te worden dat er door de asielinstanties zeer sterke twijfels werden geuit omtrent de Buthaanse nationaliteit van verzoeker en dat gesteld werd dat er geen geloof werd gehecht aan zijn beweerde nationaliteit. Verzoeker ontkent ook niet dat hij niet over identiteitsdocumenten beschikt ten bewijze van zijn nationaliteit.

Verzoeker brengt ook geen enkel gegeven aan waaruit zou blijken dat hij zijn gezinsleven niet elders zou kunnen verder zetten. Hierbij dient ook te worden aangestipt dat verzoeker en zijn partner hun gezinsleven hebben uitgebouwd op een ogenblik dat hun verblijfssituatie precair was. Zij wisten van bij de aanvang dat zij geen verblijfstitel hadden en dat er ten allen tijde een einde kon worden gemaakt aan hun precair verblijf. In de huidige stand van het geding brengt verzoeker te weinig gegevens aan om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Aangezien er geen schending van een hogere rechtsnorm wordt aangetoond kan verweerder worden gevolgd in zijn exceptie.

Huidige vordering is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. CAMU